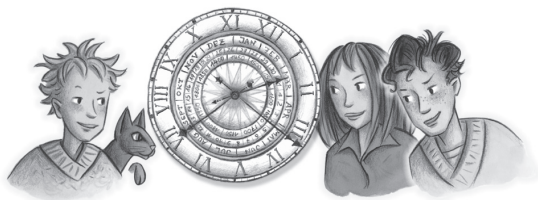

Fabian Lenk

Idődetektívek

7. kötet

Kleopátra és a kobra

Almud Kunert illusztrációival

Scolar

Tartalom

Kim, Julian, Leon és Kija - az idődetektívek 7

A pók 9

Dől az állvány! 19

A titokzatos papirusztekercs 37

A krokodil 52

Szörnyű gyanú 63

A kobra 69

A névtelen öreg 75

Zsákutca 88

A város felbolydul 96

Kija különleges bevetése 104

Skorpió 109

Halálos mérég 121

Vakító fény 131

A titok titok marad 142

Kleopátra, a Nílus rejtélyes királynője 145

Szószedet 151

Kim, Julian, Leon és Kija - az idődetektívek

Négy barát és egy közös titok: a cserfes Kim, az okos Julian, a sportos Leon és a rejtélyes egyiptomi macska, Kija.

Az ő birtokukban van a Szent Bertalan bencés kolostor régi könyvtárának kulcsa. Ez a könyvtár rejteti a Tempuszt, a félelmetes idő-teret, ahonnan bárki a múltba utazhat. A Tempusz az idő ritmusában lüktet, és ezernyi ajtót rejt, melyek a világtörténelem egy-egy évébe nyílnak. Ezeken az ajtókon keresztül például az ókori Rómába vagy a *fáraók* Egyiptomába érkeznek a gyerekek. Kija, a macska szintén a fáraók korából származik – barátai első kalandjukból hozták magukkal a jelenbe.

Ha a három kis detektív érdeklődni kezd egy izgalmas történelmi kor iránt, vagy egy titokzatos bűnügyi történet sejlik fel a múltból, a Tempusz segítségével „odarepülnek”.

A Tempusz az időutazókat mindig visszahozza a jelenbe. Juliannak, Leonnak és Kimnek csak vissza

kell menniük pontosan arra a helyre, ahol a múltba érkeztek a kaland elején. Onnan aztán visszatérhetnek saját korukba.

Ha a barátok utazása a múltban napokig tart is, a jelenben egyetlen másodperc sem telik el közben – s így senki sem szerez tudomást az idődetektívek titkos utazásairól...

A pók

Hú de izgalmas! Még néhány másodperc! Kim vára-
kozásteljesen sandított Wellenberg Irma tanárnőre.
Az ötvenes évei közepén járó biológiatanárnő apród-
frizurát viselt, és keret nélküli szemüveget. Most ép-
pen a kígyókról beszélt az osztálynak. Azonban a tan-
terem mennyezetéről ezekben a pillanatokban nem
egy kígyó, hanem egy nagy, kövér pók ereszkedett alá
– éppen a tanárnő bal válla fölött.

Kim izgatottan várta, hogy a tanárnő észrevegye
a pókot. Vajon sikítani fog? Vagy egyszerűen elájul?
Kim nem igazán kedvelte őt, mert Wellenberg tanár-
nő még fiatal korában elfelejtette, hogyan kell nevetni,
és mindig nagyon szigorúan osztályozott. Leonnak és
Juliannak sem ő volt a kedvence.

A pók már csak néhány centiméterre volt a tanár-
nő vállától. Mindjárt ráereszkedik! Kim gyors oldal-
pillantást vetett Leonra és Julianra. A fiúk is alig tud-
ták visszafojtani a kuncogásukat – szóval már ők is
felfedezték az ízeltlábút.

Wellenberg Irma most balra fordult, hogy felírjon valamit a táblára – és meglátta az orra előtt himbálózó kövér pókot.

Kim visszatartotta a lélegzetét.

Azonban csalódnia kellett, mert a tanárnő nem sikoltott. Míg az osztályban néhányan vihogni kezdtek, Wellenberg tanárnő a tenyerére vette a pókot, kinyitotta az ablakot, és kitette az állatot a szabadba. Teljesen lazán – a szeme se rezdült.

– Nos, ezzel megvolnánk – mondta a tanárnő nyugodt hangon –, folytassuk a kígyókkal. Tudtátok, hogy...

Kim csak félig figyelt oda. Más tantárgyak sokkal jobban érdekelték. Például a történelem. Azonban egyszer csak eszébe jutott, hogy Wellenberg tanárnő gyakran írat váratlan röpdolgozatokat, ezért ajánlatos odafigyelni az óráján. Kim nagyot sóhajtott, és megpróbált összpontosítani a biosztanárnő szövegére.

– Most pedig az *ureuszkígyó*ról szeretnék beszélni – mondta a tanárnő. – Ez egy nagyon különleges kobrafajta. Az ókori Egyiptomban szentként tisztelték. Nézzétek meg a képét a könyvetek negyvenhatodik oldalán.

Kim felvillanyozódott. Az ókori Egyiptom! A lány szívesen emlékezett vissza, milyen izgalmas kalandokat élt át barátaival *Hatsepszut fáraónő* palotájában.

A Nílus egykori uralkodónője olyan fejéket viselt, melyet aranyból készült ureuszkígyó díszített! Kim gyorsan kinyitotta a biológiakönyvet. A negyvenhatodik oldalon a fénykép egy sötétbarna kígyót ábrázolt, mely fenyegetően felágaskodott, és felfújta nyakán a gallérját.

- Az ureuszkígyó akár két és fél méter hosszúságúra is megnő. Éjszakánként békákra és madarakra vadászik. Harapása mérgező. Igen, Kim?

- Azt olvastam, hogy a harapása halálos - jegyezte meg Kim. - Úgy tudom, hogy a híres fáraónő, *Kleopátra* is ilyen kígyómarásba halt bele.

A tanárnő megrázta a fejét. - Ez elég valószínűtlen. Az ureuszkígyó marása valóban nagyon veszélyes, de csak ritkán halálos. Természetesen én is ismerem ezt a történetet, mely szerint VII. Kleopátra szándékosan megmaratta magát egy ureuszkígyóval, így akart öngyilkosságot elkövetni. Ám szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy ez badarság.

Kim meglepve nézett Leonra és Julianra, s látta, hogy a barátai is nagyon izgatottak lettek.

Ha nem a kígyómarás, akkor mi okozhatta Kleopátra halálát? Ezt mindenképpen ki kell nyomozniuk!

- Srácok, mit szólnátok, ha elmennénk a könyvtárba?
- kérdezte a kislány a barátait, miközben hazafelé

bandukoltak az iskolából. – Valamelyik könyvben biztosan írnak róla, mi történt valójában Kleopátrával!

– Én benne vagyok – felelte Julian. – Eddig én is csak a kígyómarásról szóló öngyilkossági történetet ismertem. Írjuk meg otthon a házi feladatot, és utána találkozunk a könyvtárban!

– Oké – mondta a szeplős arcú Leon.

Az ősoreg Szent Bertalan bencés kolostor könyvtára estefelé már üresen állt. A barátok szándékosan választották ezt az időpontot, hogy senki ne zavarhassa meg őket kutakodásukban. Juliannak saját kulcsa volt a könyvtárhoz.

A gyerekeket ezúttal is elkísérte Kija, a szép, smaragdzöld szemű macska. Kija Kim lába mellett osont, és megpróbált elkapni egy kis rongyabdát, amit a lány maga előtt rugdosott.

Julian, Leon és Kim hamarosan a szakkönyvekben lapozgattak, és az interneten kerestek, hogy új információkat találjanak VII. Kleopátráról.

– A kígyómarásról szóló történetet *Plutarkhosz* jegyezte fel – olvasta hangosan Leon, aki az egyik számítógép előtt ült, és egy internetes keresőprogram segítségével talált rá az információra. – *Plutarkhosz* ókori író volt, azonban a Kleopátráról szóló szöveget száz évvel az uralkodónő halála után írta. A történe-

tet állítólag a nagyapjától hallotta, aki ismert egy orvost, aki ismert egy szakácsot, aki állítólag Kleopátra palotájában dolgozott annak halála idején... kicsit bizonyult szövevénye az ismeretségeknek. Ez a szakács mesélt a halálos kobramarásról. Hát... ez így nem igazán tűnik hitelesnek.

- Valóban - értett egyet Kim. A lány egy nagy asztalnál ült, és egy történelmi szakkönyvben lapozgatott. Kija a lába körül sündörgött, időről időre megbökte Kim bokáját az orrával, és vágyakozva nézett a rongylabdára. - Később focizunk, megígérem! - mondta Kim a macskának, és tovább olvasott. Hamarosan rábukkant egy érdekes szövegrészre, és felolvasta a többieknek: - VII. Kleopátra a Krisztus születése előtti 30. évben, augusztus 12-én öngyilkosságot követett el *Alexandriában*.

- Alexandriában? - kérdezett közbe Julian. - Ott állt az a híres világítótorony is. Mi is volt a neve?

Kim lapozott egyet-kettőt a könyvben. - *Fárosz!* - mondta végül, és mutatott a fiúknak egy képet a könyvben. A hatalmas világítótorony a képen inkább úgy nézett ki, mint egy sokemeletes ház. Kim tovább olvasott. - Alexandriában állt a *Museion* is, egy híres könyvtár, melyben több mint ötszázezer irattekercset őriztek. Volt a városban egy csodálatos palota, s mellette állt a szerelem istennőjének, *Ízisznek* a templo-

ma. Hű, a világítótorony körülbelül százharmincöt méter magas volt, és az ókori világ hét csodája egyikeként tartották! Görög istenek szobrai díszítették, hiszen görög uralkodó alapította Alexandriát, *Nagy Sándor*. Ő űzte ki a perzsákat Egyiptomból. Nagy Sándor halála után egyik tábornoka, *I. Ptolemaiosz Szótér* vette át az uralmat Alexandriában, s megalapította a *Ptolemaiosz-dinasztiát*.

Leon a fülcimpáját húzogatta. – Tehát Kleopátra is a Ptolemaiosz-dinasztia tagja volt. De nem írnak valamit arról is, hogy miért akart öngyilkos lenni Kleopátra? – tért vissza az eredeti témához a fiú.

Kim ismét belemélyedt a szövegbe. – De igen – közölte hamarosan. – Kleopátra elveszített egy döntő csatát a támadó rómaiak ellen. Az úgynevezett *actiumi csatában* a fáraónő római szerelme, *Marcus Antonius* oldalán vett részt, aki *Octavianus* csapatai ellen harcolt.

– Kleopátra szerelme egy római férfi volt? – kérdezte meglepetten Leon.

– Bizony – mondta Kim, és összefoglalta a fiúknak, amit a könyvben olvasott: – Három közös gyermekük is született. Marcus Antonius a második *triumvirátus* tagja volt, s Octavianusszal közösen uralkodott a Római Birodalom felett. Kleopátra magába bolondította Marcus Antonius, aki oda is költözött hozzá Alexand-

riába. A pletykák arról szóltak, hogy Marcus Antonius Alexandriát fogja kinevezni a Római Birodalom új fővárosává. Octavianus számára ez volt az utolsó csepp a pohárban, s harcba indult egykori barátja s uralkodótársa ellen. *Actium*nál Octavianus csapatai legyőzték Kleopátra és Marcus Antonius seregét. A szerelmeseknek ugyan sikerült visszamenekülniük Alexandriába, ott azonban Marcus Antonius saját kardjába dőlt, s Kleopátra is megölte magát, mert attól félt, hogy a győztes Octavianus diadalmenetében Rómába hurcolja majd. Legalábbis ebben a könyvben ezt írják.

Kim még egy kicsit tovább olvasott. Ebben a könyvben is azt írták, hogy Kleopátrát egy kígyó marta halálra. A barátok még néhány más könyvben is kerestek, de nem találtak ettől eltérő leírásokat.

- Ez a rejtély kemény dió – állapította meg Julian.

- Továbbra sem világos, valójában hogyan halt meg Kleopátra.

- Vagyis éppen nekünk való eset – mondta Kim.

- Csak legyünk óvatosak – jegyezte meg Julian.

- Ha nem öngyilkosság történt, akkor talán... – nem fejezte be a mondatot.

- Gyilkosság – suttogta Kim, és megborzongott.

Leon bólintott. – Valóban, könnyen lehet, hogy ez egy nagyon veszélyes ügy... de hozzá vagyunk szokva

az ilyesmihez. Majd elővigyázatosak leszünk! Mindenképpen szeretnék utánajárni a dolognak. Hiszen tudjuk, mikor és hol halt meg Kleopátra. Belevágjunk az időutazásba?

Kim arca felragyogott az örömtől. – Én is ugyanezt akartam javasolni. Meg kell fejtenünk a fáraónő halálának rejtélyét. Benne vagy, Julian?

A szőke fiú még néhány másodpercig habozott, de aztán ő is igent mondott.

Alig két perccel később a barátok már ott voltak a teremben, ahonnan az átjáró nyílt a titokzatos idő-térhez, a Tempuszhoz. Együttes erővel eltolták a fal melletti nagy könyvespolcot, melyet egy sínen lehetett mozgatni. A polc mögött felbukkant a Tempusz ördögi arcokkal és több száz éves szimbólumokkal díszített sötét ajtaja.

Julian megköszöri a torkát. – Készen álltok?

Kim és Leon némán bólintott.

Leon kinyitotta a történelemben nyíló ajtót, s beléptek a végtelen idő-térbe, ahonnan ezernyi ajtó vezetett tovább. Minden ajtó felett egy-egy évszám állt. A barátok lába körül kékes ködpázmák lebegtek, s mint mindig, most is lehetetlen volt tájékozódniuk a teremben, melynek padlója az idő ritmusában lüktetett. A halványan derengő fényben megpróbálták felfedezni, melyik ajtó felett olvasható az i. e. 30-as évszám. Kim

mellett egyszer csak kinyílt az egyik ajtó, s szörnyű üvöltés hallatszott. A lánynak borsózdott a háta félelmében. Ránézett Kijára, aki türelmetlenül nyávogott. Kim elkeseredetten megvonta a vállát. Hogyan találhatná meg a megfelelő ajtót? Hiszen az átjárók elrendezésének nem volt semmilyen logikus rendszere.

Julian, Kim és Leon tovább bolyongtak a Tempuszban, és a jó szerencsében bíztak. Néhány ajtó zárva volt, a legtöbb azonban nyitva állt, s a szárnyuk ideoda csapkodott az idő-téren keresztülsűrítő szélben. A nyitott ajtók mögül, melyek mellett a barátok botladozva elhaladtak, általában riasztó hangok hallatszottak ki: sírás, kiáltás vagy lövöldözés.

Végül Leon találta meg a keresett ajtót.

- A véletlen segített - mondta a fiú, de büszkén mosolygott.

Kim összehúzta a szemöldökét. Biztosra vette, hogy nincsenek véletlenek, legalábbis itt, az idő-térben semmiképpen sem. A kislány meredten nézte az ajtót. Először úgy tűnt, mintha éppen innen nem hallatszana semmiféle zaj vagy hang. De aztán Kim halk sziszegést hallott, és riadtan összerándult. Olyan volt, mint egy kígyó sziszegése! A lány nagyot nyelt.

- Nos, srácok? - kérdezte barátait, és karjára vette Kiját.

- Menjünk - mondták szinte kórusban a fiúk.

A barátok megfogták egymás kezét, és teljes erejükkel Alexandriára koncentráltak – mert a Tempusz csak így tudta őket a megfelelő helyre repíteni. Aztán együtt átlépték az ajtó küszöbét. A küszöbön túl a fekete semmi várta őket, egy végtelen, mélységesen mély szakadék, melybe súlytalanul belezuhantak.

